

E 02040

Konstantin Czernienko nie żyje

W PONIEDZIAŁEK w południe agencja TASS przekazała następujący komunikat: Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Prezydium Rady Najwyższej ZSRR i Rada Ministrów ZSRR z głębokim żalem zawiadamiają partię i cały naród radziecki, że 10 marca 1985 r. o godz. 19.20 po ciężkiej chorobie zmarł sekretarz generalny Komitetu Centralnego KPZR, przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR Konstantin Czernienko.

Imię Konstantina Czernienki — wybitnego działacza partii komunistycznej i państwa radzieckiego, nieustęgiego bojownika o ideały komunizmu, o pokój — na zawsze pozostanie w sercach ludzi radzieckich, całej postępowej ludzkości.

(Dokończenie na str. 3)

Reagan i Weinberger o rozpoczynających się rokowaniach z ZSRR

WASZYNGTON PAP. Prezydent Reagan, nawigując podczas spotkania z przedstawicielami prasy amerykańskiej, do rozpoczynających się w Genewie rozmów radziecko-amerykańskich w sprawie redukcji zbrojeń oraz do wyboru Michaiła Gorbaczowa na stanowisko sekretarza generalnego KC KPZR, oświadczył, iż pragnąłby ustanowić stosunki całkowitej szczerości z no wym przywódcą radzieckim.

Oswadcyli również, iż będzie kontynuować wysiłki na rzecz poprawy stosunków radziecko-amerykańskich, aby rozwiązywać istniejące problemy, szczególnie zaś obniżenie poziomu zbrojeń atomowych.

Prezydent Reagan wyraził nadzieję, że rozpoczynająca się w Genewie rozmowa...

(Dokończenie na str. 3)

Etna znów czynna

RYM PAP. Najwyższy w Europie wulkan Etna (3190 m n.p.m.) na Sycylii znów wybuchł w poniedziałek. Wystrzelając się lawa nie zagraża osiedlom czy uprawom. Na pobliskie miasteczka Acireale i Zimmedda zachodniwiatr znosi czarny popiół, wyrzucany przez wulkan w powietrze.

Z inicjatywy „Głosu”

Przedszkole dla miasta

ZA dwa lata „Głos Szczeciński” obchodzić będzie swoje czterdzieście lat. W ramach obchodów społeczeństwo Ziemi Szczecińskiej, i właśnie wówczas dzieci z osiedla Kaliny wejdą do nowego przedszkola, będącego wynikiem wspólnej, podjętej niedawno przez gazetę i jej czytelników, społecznej inicjatywy.

W Waszyngtonie o starcie w Genewie

Instrukcje dla negocjatorów USA

12 STRON maszynopisu liczący prezydencką instrukcję dla zespołu negocjatorów, którzy re-

prezentować będą stronę amerykańską w rokowaniach genewskich. Są to ambasador Max Kampelman, szef delegacji, a zarazem główny negocjator w części rokowań dotyczącej broni kosmicznych, były senator John Tower, który kierować będzie delegacją amerykańską w rozmowach dotyczących broni strategicznych i Maynard Gilman — odpowiedzial-

Kim jest dziecko porzucone w Dreźnie?

PRZED kilkoma tygodniami niemal cała polska prasa obiegła szokująca wiadomość. W Dreźnie (NRD) znaleziono porzucone dziecko. Wstępnie poinformowanie, że znaleziony chłopiec jest polskiego pochodzenia. „Kto rozpozna chłopca na dołączonej do komunikatu foto-

(Dokończenie na str. 2)

PL ISSN 0137-9240

Nr Inskew 35038

26-IV-1945

MIERZOKOŹMIEM ŚWIĄDNIASZROD

K **8** stron

Kurier

Szczeciński

1985-03-12, WTOREK

Nr 50 (12 189) Rok założenia 1945 Nakład: 80 000 egz. Cena 5 zł

Plenum KC KPZR wybrało nowego sekretarza generalnego

Michaił Gorbaczow potwierdza niezmiennosc linii strategicznej ZSRR

W PONIEDZIAŁEK odbyło się Nadzwyczajne Plenum Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Z polecenia Biura Politycznego KC, Plenum otworzył członek Biura Politycznego, sekretarz KC KPZR Michaił Gorbaczow. W związku ze śmiercią sekretarza generalnego KC KPZR, przewodniczącego Prezydium Rady Najwyższej ZSRR Konstantina Czernienki, uczestnicy Plenum minuli ciszy uczcili pamięć zmarłego.

PLENUM stwierdziło, że Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego i cały naród radziecki poniosły wielką stratę. Odszedł wybitny działacz partyjny i państwowy, patriota i internacjonalista, konsekwentny bojownik o triumf ideałów komunizmu i pokoju na świecie.

Cale życie Konstantina Czernienki poświęcone było bez reszty sprawie partii leninowskiej, interesom narodu radzieckiego. Wszędzie gdzie kierowała go partia, zawsze, z właściwą mu ofiarnością, walczył o wcielenie w życie polityki KPZR.

(Dokończenie na str. 3)

Życiorys M. Gorbaczowa

MOSKWA PAP. Agencja TASS przekazała życiorys sekretarza generalnego KC KPZR:

Michaił Gorbaczow urodził się 2 marca 1931 roku we wsi Priwalnoje w rejonie krasnogwar-dziejskim Kraju Stawropolskiego w rodzinie chłopskiej. Zaczął pracować w wieku 15 lat. Wkrótce po zakończeniu Wielkiej Wojny Narodowej (1941—1945). Pracował jako mechanik w ośrodku maszynowo-traktorowym. W 1952 r. M. Gorbaczow wstąpił w szeregi KPZR.

W 1955 roku ukończył Wydział Prawa Moskiewskiego Uniwersytetu Państwowego im. Lomonosowa, a w 1967 r. — Stawropolski Instytut Rolniczy, uzyskując specjalizację agronoma-ekonomisty.

W 1955 r. Michaił Gorbaczow podjął pracę w Komsomole i w partii. Działal w Kraju Stawropolskim: był pierwszym sekretarzem Stawropolskiego Komitetu Miejskiego WLKZM, zastępcą kierownika wydziału propagandy i agencji, a następnie kolejno drugim i pierwszym sekretarzem Krajowego Komitetu Komsomolu.

W marcu 1962 r. Michaił Gorbaczow został awansowany na stanowisko organizatora partyjnego stawropolskiego terytorialno-produkcyjnego zarządu kolchozowo-sowchozowego, a w grudniu tego samego roku został mianowany kierownikiem wydziału instancji partyjnych Komitetu Krajowego KPZR.

We wrześniu 1956 r. M. Gorbaczow został wybrany na pierws-

(Dokończenie na str. 3)

Nalot nie dotknął polskiej budowy

TEHERAN PAP. Jak informuje Ambasada PRL w Teheranie, polska załoga budująca elektrownię pod Istanbalem pracuje normalnie i bez zakłóceń. Przeprowadzony 10 marca nalot na Istanbul nastąpił w odległości kilku kilometrów od miejsca budowy i zamieszkania Polaków. Nikt spośród załogi nie ucierpiał.

Egz. obow. 29/85

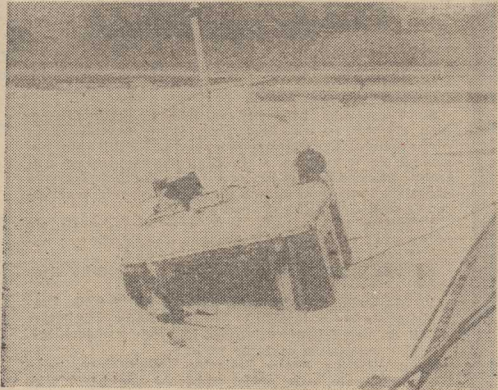
W Hareerskim Ośrodku Morskim

Krajobraz po bitwie

NIC dodać, nie ująć zdjęcia wykonane przez naszego fotoreportera, Zbigniewa Jodkowskiego, doskonale ilustrują dbałość harrerzy (z Chorągwi Zachodnio-Pomorskiej) o swój Ośrodek Morski. Na miejscu długo spacerowaliśmy, nim ktoś w ogóle zainteresował się, co tam robimy. Po przedstawieniu się usłyszeliśmy wypowiedziane pół żartem pół serio zdanie:

— To są obiekty portowe, fotografować nie wolno...

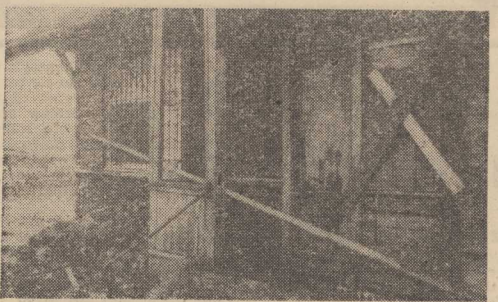
Pewnie należało próbować każdego pretekstu, bo obraz utrwalony na kliszy wola o pomście do nieba. O szczegółach natomiast, czemu jest tak właśnie, nie mogliśmy porozmawiać, gdyż napotykał komendant pracuje tu od miesiąca, zaś dozorca nie wie i nie chce wiedzieć... Ale my chcemy wiedzieć i zadajemy pytanie: jak mogło dojść do takiego stanu rzeczy i czyja to „zasługa”, że nastąpiła taka dekapitalizacja obiektu? (pc)

Sprzet wodny najlepiej konserwuje się pod lodem...

W tych łódkach zapewne przeprowadza się trening na suchu...

Zabite dechami...

Film telewizyjny

KILKA dni temu rozpoczęły się w łódzkim atelier zdjęcia do drugiej części serialu telewizyjnego „Blisko, coraz bliżej”. Pierwsza część tej sagi rodzinnej opowiada o dziejach Śląska w latach 1983-1992. Według informacji OBOP-u, serial ten cieszył się przed rokiem sporym powodzeniem. Opisywany był przez blisko 30 proc. widzów, co stawia go w rzędzie najbardziej popularnych polskich seriali. Raz jeszcze okazało się, że właśnie saga rodzinna, epicka opowieść pełna obyczajowych obserwacji, powściągniętych, nieoczekiwanych powikłań, najlepiej trafia do wyobraźni widza i pozostawia w jego pamięci trwały ślad.

Telewizja zachęca powoźnictwem, nakłoniła autorów do kontynuowania opowieści o losie rodzi-

ny Pasterników. Reżyserem tej śląskiej sagi jest Zbigniew Chmielewski, autorem scenariusza Albin Sikielski. Obaj nie wymagają rekomendacji. Chmielewski dał się poznać jako doświadczony twórca

Temat bliski

seriali („Dyrektorzy”, „Daleko od szosy”), zaś pisarstwo Sikielskiego wyrasta z bujnej, śląskiej gęby. Czy jednak uda im się powrócić sukces sprzed roku? Czy porównać zainteresowania widza tematycznie śląską, szczegółnie po monumentalnej kutzowskiej „Soll ziemi

Nasze zdrowie

Igły i strzykawki

NA temat strzykawek i igieł jednorazowego użytku każdy ma u nas coś do powiedzenia. Pacjenci — ci rzeczywiscie, i ci potencjalni, wszyscy pracownicy służby zdrowia i niektórzy rezerw. Zdania są zgodne w jednej generalnej kwestii: sprzętu do jednorazowego iniekcji mamy za mało.

PRZYJRZYJMY się temu problemowi bliżej. Jedynym producentem igieł tak jedno-, jak wielorazowego użytku, jest Fabryka Narzędzi Chirurgicznych i Dentystycznych „Mifam” w Milanówku. Zapotrzebowanie na igły składa „Cezal”. Zamówienie „Cezalu” na ten rok wynosi 400 mln sztuk „Mifam” zaś potwierdził dostarczenie 160 mln igieł i to też pod pewnymi warunkami. Chodzi o przyznanie dotacji na budowę hotełowa, zmniejszenie progno obciążenia na PFAZ, zakończenie modernizacji linii produkcyjnej. Nie mniej jest z igłami starszego typu. Z zamówionych w 84 r. 41 mln „wielorazówek” — o- trzymano 33 mln.

Skąd w takim razie biorą się brakujące igły? Po prostu importujemy je. W ubiegłym roku zamówiliśmy w Jugosławii 14 mln igieł jednorazowego użytku i igieł ze strzykawkami. Część tego zamówienia będzie realizowana jeszcze w tym roku. Dostawę samych igieł zaproponowali nam Węgrzy — ich igły są atestowane przez Instytut Leków.

Jeszcze wyjaśnienie: skąd zwrócić się licząc 400 mln potrzebnych igieł? Jest to suma zamówień składanych „Cezalowi” przez jednostki służby zdrowia. Przy stosowanych szacunkowych wycenieniach, tj.: 7-10 igieł na jednego mieszkańca lub 1000 na łóżko szpitalne, to wycenienie z grubsza się zgadza. Z grubsza, bo zamówienia bywają składane „na wyrost”, ze względu na brak tego sprzętu.

Gdzie rośnie „gorejący krzak”

WŁOCŁAWEK. Oryginalny rezerwat „kwikowe rzadko spotykanej w naszej strefie klimatycznej roślinności tętno-steppowej, istnieje w miejscowości Kulin w pobliżu Włocławka. Znajduje się on na prawym, wysoko położonym i mocno nasłonecznionym brzegu Wisły. Na ściśle chronionym obszarze liczącym ponad 10 hektarów rośnie las mieszany z licznymi miejscami wykrytymi roślinnością stepową. W ich głębi spotkać można najbardziej w Polsce skutnistą trawę, dyplomatno-jesionolistną — rzadkiej rośliny ciepłolubnej, zwanej też popularnie „gorejącym krzakiem Mojżesz”. Wodzielające się z niej — mocno palące — olejki eteryczne mają zdolność do samozapalania się w wysokiej temperaturze, zwłaszcza przy silnie operujących promieniach słonecznych.

Aby nie dopuścić do dewastacji tego zrzeczywiście unikalnego rezerwatu, zwrócić go można wyłącznie w towarzystwie wojewódzkiego komendanta przyrody

„czarni” i „Perle w koronie” czy pierwszej części „Blisko, coraz bliżej”? Część kręconą obecnie obejmuje dzieło reżyserski w okresie od piętnastego i powstał lat dwudziestych, do końca II wojny światowej. Opowiada o trwaniu polskiej szczyt i polskich stowarzyszeń w germanizacyjnej powodzi, o ludzkiej spód znaku Rodła.

W roku bieżącym będziemy oboje 40-lecie powrotu Śląska do Polski, o co walczyły całe pokolenia Pasterników. Jest to więc opowieść „bliska, coraz bliżej” czasem. Gdy Śląsk na zawsze stał się polski.

Warto odnotować, że w nowej części serialu, wiodące role kreować będą młodzi aktorzy: Krzysztof Sirotka (Fryzy) z serialu „Daleko od szosy”) oraz Maria Mielnikow-Krawczyk, Jan Fryc, Piotr Ślipa, Jacek Milczanowski i inni.

Agnieszka JANICKA

Lepsza sytuacja jest w zaopatrzeniu szpitali i przychodni w strzykawki. W 1984 roku za zamówionych 179 mln strzykawek jednorazowego użytku dostarczono 105 mln 816 tys. sztuk plus 17 mln 715 tys. strzykawek z importu. Występująca różnica uzupełniona jest w 80 proc. strzykawkami wielokrotnego użytku. W tym roku 50 mln „jednorazówek” dostarczy „Polfa” z Bolesławca i 109 mln — „Polfa” z Lublina.

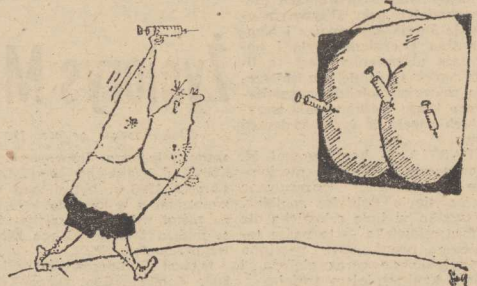
Strzykawki więc to „mały” problem, w porównaniu z niedoborem igieł. Jak sobie radzić w tej sytuacji? Teoretycznie przy odpowiednich zabiegach konserwujących i prawidłowej sterylizacji igieł wielorazowego użytku można wykorzystać i 10 razy. Ale to teoria, bo igły ulegają m.in. uszkodzeniom mechanicznym. W innych krajach

igły są stosowane tylko do iniekcji, a nie do innych celów, np. do poboru krwi. Tytko czym mielibyśmy u nas pobierać krew?

Ponieważ igieł brak — minister zdrowia i opieki społecznej zarządził następującą kolejność zapożyczania środków medycznych: ośrodki dializ, pomoc doraźna, reanimacja, oddziały chorób zakaźnych, służba krwi, ginekologia i położnictwo, onkologia, medicina nuklearna i tomografia. Inne działy otrzymują według możliwości.

I już wiadomo, co się robi, kiedy np. na pediatрії zabraknie igieł. Pożywa się z oddziału, który ma priorytet. Można się spierać czy to sprawiedliwe czy nie, ale jakie jest inne wyjście, gdy produkcja nie może sprostać zapotrzebowaniu?

Ewa ZALEWSKA

Lekkomyślność źródłem wypadków

Niebezpieczne przejazdy

GŁÓWNA przyczyna wypadków na przejazdach kolejowych jest lekkomyślność i nieprzestrzeżenie podstawowych przepisów bezpieczeństwa ruchu. Na przejazdach strzeżonych w okręgu pomorskim kolei państwowych w 1984 r. rannych zostało 5 osób, gdy — dla porównania — w 1983 r. pogięci zabili 3 osoby a 8 ranili. Natomiast na przejazdach nie strzeżonych lub wyposażonych w samoczynną sygnalizację przejazdową czy półrogatki zginęły w 1984 r. trzy osoby, a 10 zostało rannych, w 1983 r. — 3 zabitych i 11 rannych. Jeszcze tragiczniej wyglądała ta statystyka w grupie wypadków zaistniałych na skutek chodzenia po torach czy wskakiwania lub wskakiwania do pociągu. W 1983 r. zginęło 37 osób i rannych zostało 31 osób, natomiast w 1984 r. zginęło 36 osób a rannych zostało 40 osób. Okoliczności tragicznych śmierci i ranienia wskazują, że powodem były: lekkomyślność, brawura, czy też zwykła głupota i niestrzeżowość.

Dwa pierwsze miesiące roku nie rokują nadziei na poprawę sytuacji. W styczniu w Pomorskiej DOKP odnotowano dwa zdarzenia samochodów z pociągami. Jeden z wypadków nie strzeżonych, 5 osób zostało rannych. Jeden z wypadków miał miejsce 1 stycznia 1985 roku na przejeździe na szlaku Choczczno-Barlinek. Samochód osobowy „Renault” rejestracji francuskiej zderzył się z pociągiem. Ranny został kierowca (Polak zamieszkały we Francji) i 3 pasażerów. Także w styczniu jedna osoba poniosła śmierć w czasie chodzenia po torach.

Natomiast w lutym na torach lub obok torów znaleziono zwłoki 4 osób zabitych a jedna oso-

ba została zraniona przez jadący pociąg. Wiele osób, które zginęły podobnie lub w czasie wskakiwania albo wskakiwania z pociągów było niestrzeżonych. Często też ofiary nie posiadały dokumentów.

Apole PKP, by kierowcy zachowywali należytą ostrożność przy zbliżaniu się do przejazdu kolejowego, jak też o zaprzestanie spacerów wzdłuż torów i po torach, nie natrafiają jak dotąd na społeczne zrozumienie niebezpieczeństwa. (wit)

Żarówki nadal poszukiwane

85 MLN żarówek dostarczą na rynek krajowy dwa największe producenci: Zakłady Sprzetu Oświetleniowego „Polam” w Pile i Pabianicka Fabryka Żarówek „Polam”. Będzie to o 13 mln sztuk więcej niż wyniosły dostawy w ub. r. Przyznaliśmy 12 produkcji żarówek objęto zamówieniami rządowymi. Porównując jednak wielkość dostaw i potrzeby handlu trzeba się spodziewać, że kłopoty z nabywaniem żarówek będą jeszcze przez jakiś czas występować. W dniach ich dostaw, w dużych placówkach handlowych bywa, że w ciągu jednego dnia sprzedaje się po kilkadziesiąt tysięcy sztuk tego towaru.

Producenci żarówek skarżą się obecnie na zakłócenia w dostawach gazu ziemnego, a także argonu i azotu oraz innych niezbędnych surowców. Ograniczenia te mogą wpłynąć na obniżenie jakości żarówek, na co zwracają uwagę klienci. Zdaniem specjalistów z biura badawczego jakości Stowarzyszenia Elektryków Polskich pod względem trwałości nasze wyroby w niczym nie ustępują żarówkom zagranicznych firm. Świadczy o tym również ich eksport do wielu krajów Europy Zachodniej, a także Stanów Zjednoczonych.

W obwidu zakładach podjęto także produkcję żarówek o podwyższonej trwałości — 1000 godzin, tj. świecącej co najmniej 2,5 tys. godzin. Wyroby te, oznaczone literą „S”, mają stanowić 15-20 proc. dostaw.

„Milicji nikt nie musi kochać, powinien ją szanować...”

Nie tylko służba

ZROBIONO w swoim czasie wiele, aby młodym ludziom zohydzić ten rodzaj służby, mundur i zawód. Z materialnym uporem wzywano — niekiedy ma to miejsce i dziś — że milicja w Polsce jest okrutna i zła. Polskojęzyczne „szekaczkzi” robią coś mogą, rodzimi opozycjoniści na dźwięk skrót „ZOMO” dostają piany na ustach. Słyszysz się, niekiedy publiczne, obelżywe porównania. Ale to wszystko nie jest w stanie odznęgnąć młodych mężczyzn od świadomego wyboru służby w Milicji Obywatelskiej.

ZANIM stęg się w pełni sprawny funkcjonariuszami — przechodzą szkolenie w ZOMO. Tu odbywają służbę wojskową. Wielu, bo nie wszyscy, zostaje w zawodzie. Inu? — W przypadku szcześcińskiego ZOMO — ponad połowa z każdego naboru...

Dowodca szcześcińskiej jednostki ZOMO — ptk Mieczysław Dąbowski — służy w milicji od 40 lat, jego zastępca do spraw politycznych — ppk Henryk Markiewicz — od lat 34. Każdy z nich miał punkt zwrotny w swej karierze zawodowej; osiągając pewien wiek uznali, że pora przekazać doświadczenia młodszym, wychować kadrę. Zostali — jak mówią — szkoleniowcami, oby doskonale zadanymi, któremu się poświęcili.

Nie ma w tych słowach patosu, oni chwalby. Po prostu — spełnienie jeszcze jednego zadania służbowego. Właśnie tak — w milicji się służy. Komu? Tu wiadomo — społeczeństwu, ludziom. Służenie się prawom i interesom państwa. To wszystko w ramach służby właśnie. Dalekiej od opisów z kryminalnych powieści. Bliskiej codziennemu życiu.

W CYWILU byłem kierownikiem sklepu w Pile — opowiada starszy kapral MO Grzegorz Rzymki. — Znamia mnie tam jako aktywnego działacza młodzieżowego. Byłem członkiem komisji sportu i turystyki w GK ZHP. Przeszedł czas odbycia służby wojskowej. Zdecydowałem się na ZOMO. Chęć tę zgłosiłem komisji poborowej w 1981 roku. W 1984, 31 stycznia, rozpocząłem służbę w szcześcińskiej jednostce ZOMO.

— Czemu wybrałem ten rodzaj służby? Po prostu chciałem się sprawdzić. Uważam, że jest to trudne zajęcie, a potem, po ukończeniu szkolenia w ZOMO — bardzo mekły zawód. Powiem szczerze: jeszcze nie wiele się zostaje w milicji. Praca w cywilu na mnie czeka. Chyba byłoby mi jednak trudno pozostać się z milicyjnym mundurem...

Właśnie to: większość z odbywających służbę w ZOMO powie, że wybierając milicję postanowili sprawdzić się. Większość ma za sobą działalność społeczną w organizacjach młodzieżowych. Wielu — jak to dziś określają w wywiadach — ma cechy społecznikowskie i przywódzce.

— Parę lat temu chęć służby w szcześcińskiej jednostce ZOMO zgłaszało w komisjach poborowych w Szczecinie sześciu młodych mężczyzn, dziś zgłasza się sześćdziesiąciu i więcej. Nie ukrywamy, że nie jesteśmy w stanie przyjąć wszystkich — opowiada ppk Henryk Markiewicz.

Jest to bardzo wymowne zestawienie cyfr i faktów. Młodzi, wybierając służbę w MO, wiedzą czego chcą. Wiedzą też na czym polega bezpieczeństwo są narażeni, komu i po co służą.

UCZESTNICZĄC w patrolach mają na koncie zatrzymanie włamywaczy, złodziei, bandytów. Ostanie na gorącym uczynku schwyłeli grupę osobników okradających samochody na parkingach. Mówiąc krokro — podobnie jak ich starsi koledzy, służący w MO na innych jak zasadach — oczyszczają miasto z przestępczego marginesu.

Ich pierwsze, podstawowe zadanie — dbać o nasz spokój, o porządek. Byłoby bezkarnie nie napadać na ulicy. By można było spokojnie wyjść z domu, nie obawiając się o pozostawiony dobytek.

Służba patrolowa obecnie szkolenie rocznika ma swych przedowników. Są to szeregowi: Krzysztof Kowalczyk, Ryszard Wołak, Ireneusz Warszewski, Andrzej Żebrowski. Przyjują w ujawnianiu przestępstw. Zatrzymali np. niedawno złodziei kaloryferów z budowy.

MODZI z ZOMO poświęcili wiele niedziel na pomoc w budowie Trasy Zamkowej. Porządki wali parki i ulice. Pomagali zbudować szkołę podstawową, którą dzieci nazywały... „Błękitną”. To od otworu ich mundurów. Mają stały kontakt z Domem Dziecka w Zdrojach. Wożą tam podręczniki, kupowane z własnych oszczędności. Organizują wycieczki, przedstawienia, występy. Ostatnio odświeżali wysepki tramwajowe.

Listo prac wykonanych społecznie dla Szczecina, poza godzinami służby patrolowej, w czasie przeczyszczony na odpocznik jest bardzo długi.

— Kiedy szedłem do służby w ZOMO, niektórzy nazywali mnie „slugą komunistów” — opowiada jeden z młodszych, który niedawno oddał krew Wasji Kwiciawstwo przy dl. Wojski Polskiego. — Jeśli jednak moja służba wyraża się również w taki sposób jak dziś, to w punkcie od dawiania krwi, to ja bardzo chęć, żeby takich „slug” jak mi było już najwięcej... Powiedziałbym to nawet wówczas, gdybym nie nosił milicyjnego mundur...

Znacznie osiągniecia wychowawcze w szkoleniu młodych funkcjonariuszy zyskała starsi chorążowie: Kazimierz Bartłomiejczuk — dowódca pododdziału i Mieczysław Marcinek — zastępca dowódcy pododdziału do spraw politycznych.

W PRZYSZŁOŚCI jako milicjant i teraz jako zomowiec wcale nie pragnę, aby ludzie nas kochali. Wystarczy, jeśli nas będą szanowali, wiedząc, iż w każdej chwili służby — pomocą, ochroną. No, czasem chciałbym, żeby ktoś do nas uśmiechnął się. Żeby to była podzięką za pracę, trud, za służbę po prostu — mówi jeden z młodych funkcjonariuszy ZOMO.

Spotykamy ich często na ulicach Szczecina. Młodzi chłopcy tacy sami, jak ich rówieśnicy w cywilu. Pamiętajmy, że pochodzą spośród nas. Są po to, aby być spokojni i porządek.

Wojciech JURCZAK

Przekład: Robert Ginalski

4;

— Depesza radiowa z Pałacu Elizejskiego — szepnęła. — Pan! musi być kimś bardzo ważnym. — Jasne — odparła Sonia, również szepcąc. — Ona chciała powiedzieć, że to ja jestem ważny. — Philippot chrząknął i rozparł się w fotelu. — Więc może będzie pan taskaw usiąść normalnie, panie ważny — stewardesa przywołała go do porządku. — Ze chwałą wyglądamy na lotnisku imienia de Gaulle'a. — Mam nadzieję, bo inaczej nasza misja weźmie w leb — oświadczył Philippot. Dziewczyna pokazała w uśmiechu zęby i uciekła.

Sonia rosła była karłą. — Od Gisarda — stwierdziła. — Daje ci nadzwyczajne pełnomocnictwa. — Philippot podskoczył jak oparzony, zataił ręce za głowę i z uśmiechem samozadowolenia z powrotem rozparł się w fotelu. Wyglądał jak kot, który właśnie opłi się śmieć. — Pikuśający Concorde podchodził już do ostatniej fazy lądowania — wyprostował lot i delikatnie opadł na pas startowy, niemal muskając beton swym długim, spiczastym nosem. Zaledwie podstawiono ruchomy korytarz pod drzwi samolotu, Philippot — który jak ognia unikał saloonów dla grubych ryb — przeszedł z Sonią do jednego z siedmiu budynków otaczających terminal numer jeden, wraz z tłumem finansistów i gwiazd muzyki pop, stanowiących główną masę przewozową ponadziemskowców Air France.

Zatoczonym ruchomym chodnikiem, przechuwającym się wewnątrz zamkniętych szklanych tuneli, dojechali na pierwsze z trzech koncentrycznie ułożonych pięter terminalu — poziom tranzytowy, przez który przebiegają wszystkie pasażerowie, zarówno odlatujący, jak przybywający. Philippot rozglądał się na prawo i lewo, ale nie dostrzegł żadnej znajomej twarzy.

Po odprawie celnej i paszportowej wjechali kolejnym chodnikiem na następne piętro — do sali przylotów. Ona również składała się z trzech koncentrycznie rozmieszczonych części: wewnętrznego hallu bagażowego, dalej z pierścienia stanowisk celników i wreszcie z zewnętrznej galerii, prowadzącej na postój taksówek i parking.

Odebrawszy bagaż, Sonia i Philippot zatrzymali się w tym zewnętrznym pasażu, ponieważ wkrótce na lotnisku de Gaulle'a miały odlecieć różne dziwne rzeczy, które interesowały Philippota.

Wiedzieli, że dwaj pasażerowie — Sabrina i C.W. — przytelec różnymi samolotami, ale mniej wiecej o tej samej porze. Philippot był pewien, że ktoś wyjdzie im na spotkanie. Musiał zobaczyć, kto to taki.

46

Bardziej jednak interesował go trzeci pasażer. Skoro bowiem i Sabrina, i C.W. wezwano tego dnia do Francji, kto ukradł lasery.

A właśnie złodziej laserów szczególnie interesował Malcolma Philippota. To on mógł się okazać kluczem do zniszczenia Smitha... lub do porażki UNACO.

Tuż za Concorde do lądowania podszedł Boeing 747 linii Pan-Am. C.W. ruszył w fantastyczną podróż z piętra tranzytowego na przylotowe, przez cały czas mając się na baczności. Philippot, siedzący przy stoliku w restauracji na drugim piętrze, zauważył go, lecz zaraz odwrócił wzrok.

Pół godziny później wylądował samolot z Monachium, opóźniony z powodu jakiejś drobnej awarii. Michael Graham oparł się o filar koło transportera, którym miała przyjechać jego torba. Zauważył ją i ruszył po nią szybko w tej samej chwili, gdy przez płaszczyk wywołano jego nazwisko. „Pan Graham, pan Michael Graham, pasażer z Monachium. Pan Michael Graham przozony jest o zgłoszenie się w biurze rzeczy znalezionych na pierwszym piętrze”.

Graham ruszył do wyjścia dla pasażerów nie mających nic do odcienia i spytał o drogę na pierwsze piętro. Spokojnie stanął w niewielkiej kolejce do biura rzeczy znalezionych. Nie śpieszyło mu się. Kiedy nadeszła jego kolej, pokazał paszport, na co urzędniczka położyła na ladzie małe radio kieszonkowe.

— To, zdaje się, pańska własność? — zapytała.

Mike obejrzał aparat. W tej rzytkownej grze, jaką prowadzi, nie było było że-czym przypadkiem, więc odparł:

— Tak, to moje. Jakim cudem udało się je pani znaleźć?

Dziewczyna roześmiała się.

— Cudów nie ma. Zostawił pan radio w samolocie, a stewardesa przypomniała sobie, że widziała także radio u pana, więc je przyniosła. Zapamiętała pańskie nazwisko.

— Proszę jej ode mnie podziękować.

— Już to zrobiłam. Cieszymy się, że nie zgubił go pan na dobre.

— Tak, ja też się cieszę — rzekł Mike.

Sabrina jechała ruchomym chodnikiem, kiedy podbiegła do niej stewardesa.

— Zostawiła to pani wychodząc z samolotu, signorina — wyrzuciła z siebie, tapiąc dech. — To radio... proszę.

(cdn.)

Pracują górnicy z Mysłowic

Na budowie metra

NA POLU Mokotowskim w Warszawie trwa drążenie tunelu pierwszej linii metra. Górnicy z Mysłowic, pracując na trzy zmiany wydźrążyli już, za pomocą specjalnej tarczy, ponad 35 metrów tunelu. W najbliższym czasie zostanie dostarczona ze Związku Radzieckiego jeszcze jedna tarcza, po zmontowaniu której rozpocznie się drążenie drugiego, równoległego tunelu.

NA ZDJĘCIU: pracownicy z brzygady Zygmunta Bobonia we wnętrzu tarczy.

Fot. CAF — K. Sitek

